

Sidste søndag efter Helligtrekonger – 2. tekstrække

Nygårdskirken 21. januar 2024, kl.14

Tekst: Johannesevangeliet 12, 23-33

Salmer: 4; 332; 476; 412; 137, v.6; 266

Tak Gud, fordi Du i Kristus har forbundet sig med os, forpligtet dig på os. Amen.

Forbundne – forpligtet: Er Gud med i de ord? Hvad var det han sagde, kongen – hvad *mente* han? Nogen hørte en engels røst; andre hørte torden! Ja, der er risiko for *misforståelse*, hver gang man vi åbner munden! Så sådan var det også for Gud, da Han valgte at blive menneske i Jesus: Han blev mødt af misforståelse og fejlfortolkning – og ligesom for os andre, bragte det for også for ham smerte og ensomhed med sig! For vi kan kun overleve, når vi *tror* på hinanden. Vi er *forbundne*: Ingen levende sjæl kan noget som helst alene på denne Jord! Vi er forpligtede på hinanden, og fællesskabet er selve grundlaget for vores eksistens – også som individer. Vi er bundet til hinandens *hjælp* – til at arbejde *sammen*, tale *sammen*. Samtalen giver os et åbent rum

– som er betingelsen for at vi kan ånde og leve frit. Og samtidig indebærer åbenheden stor sårbarhed: I åbenheden er vi *udleveret* til hinanden på godt og ondt og risikerer det værste. Som Jesus gjorde. Folk mistolkede hans barmhjertighed, så den som en farlig trussel mod den herskende orden og den stærkestes ret. Jesus solidariserede sig med de dårligst stillede: syge, kvinder, børn, udstødte, kriminelle – og Jesus kaldte det *Guds herlighed* at forpligte sig på netop *dem*. Det er uforståeligt og gådefuldt: Hvor er herligheden, magten og pragten i at lide og gå i døden for de svage? Tornekrone i stedet for rubinsmykker – sår i stedet for Shambala-armbånd: Hvad er det for en gådefuld Gud, der skjuler sig i afmagten? Vi kan aldrig begribe Gud. Men Gud kan gribe os! Gribe ind og forandre vores liv! Skabe fred, dér hvor vi fører krig! Lade livskraft spire frem dér, hvor vi ser døden herske og alt fryse til is! Og igen er det *troen*, der giver liv: Troen retter sig altid imod det gode, så vi igen ser fredens mulighed, ser lys forude. Troen spirer og gror, når vi selv møder tilgivelse, uventet opbakning og nye chancer. Så aner vi Guds gådefulde storhed: Det er så stort at Han kalder på os, der er

Sidste søndag efter Helligtrekonger – 2. tekstrække

små! Så må vi tro, at alt *ikke* er tabt – men at Gud er håb til de håbløse, mod til de modløse, kærlighed til de kærlighedsløse. Liv til de døde. Vi tror, at Gud blev menneske i Jesus for at forpligte sig på at hjælpe og forpligte os på hinanden. Er det englerøst eller tordenbrag? Det er troens afgørelse: Kan du mærke en lille spire af håb bryder frem midt i din forfrosne hverdag? Kan du ane lys trods krigen derude og sorgen derinde i hjertet? Kan du mærke nyt mod til at række dine hænder frem og forpligte dig på andet og andre end dig selv? *Troen* har hvedekornets kraft til at spire frem i dig: I mørket, i det skjulte, i det håbløse – dér kan Guds gådefulde magt bryde angstens hårde frøskal ned og lade tilgivelse, fred og venskab spire frem. Kornet i jorden lever ikke for sig selv – men forbinder sig med næring og lys udefra; det vækkes og bliver til liv og glæde for mange. Sådan skal vi heller ikke leve for os selv, men forbinde os til Guds tilgivelse og kærlighed og forpligte os i livsfællesskab med Gud og med hinanden.

Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen, således også nu og altid og i al evighed. Amen.